

Habitació 312

Glòria Coll Domingo

A Pilar Véliz

Hi ha una ranura entre el taulell de la cuina i la paret. Cautelosament hi apropa la mà, hi fica la punta dels dits. La paret cedeix. Sense espènyer, només acompanyant-la, va retrocedint, i aquell espai minúscul es va eixamplant, eixamplant. Quan se n'adona ja ha guanyat dos metres de cuina. Excitada per les reformes inesperades, elucubrant redistribucions, triga una estona a posar el nas a l'amagatall descobert. Molta pols, boles grosses de pols, boles enormes que s'han anat fent al voltant dels petits objectes que a base d'anys han anat caient per la ranura. I dos gossos preciosos, grans: un de mig afamat, d'un pelatge negre i brillant, amb qui de seguida s'entén i li dóna de menjar, i un altre de petaner, molt brut i mig moribund, que deixa allà, a la ranura de dos metres descoberta rere el taulell de la cuina. S'entreté acariciant el gos de pèl negre i brillant. I s'hi podria estar molt de temps, així. Però de cop se senten molts lladrucs que vénen de darrere el taulell, bub-bub, bub-bub, bub-bub. I el gos petaner se li tira al damunt. I la sacseja. La sacseja? La sacseja. I li crida desperta't d'una vegada, dropa! A les onze, t'he deixat aquí, a les onze! I són quarts d'una i et trobo a la mateixa habitació! Doncs ja et pots espavilar, que

a les tres tots els llits han d'estar fets! I el gos petaner resulta ser la supervisora de l'hotel: una donassa quadrada de prominent ombratge sobre els llavis, alemanya cognomenada Müller de les que no te la vulguis trobar de nit en un carrer poc il·luminat.

Es frega els ulls, es treu les lleganyes, se'n va cap al carro, agafa llençols de sota, llençols de sobre, dues coixineres. Se'n va cap al llit. Treu llençols de sobre rebregats, treu llençols de sota rebregats, treu coixineres rebregades, posa llençols de sota nets i planxats, posa llençols de sobre nets i planxats, posa coixineres netes i planxades. Plomall sobre l'armari, drap blau sobre els mobles. Alinea el comandament de la televisió amb el telèfon. Aspiradora. Tanca habitació 302. Obre habitació 303. Repeteix operacions. Habitació 304, habitació 305, habitació 306. A les tres ha d'estar tot llest. Habitació 307, habitació 308, habitació 309. Evita pensar, segueix instruccions. Habitació 310, habitació 311, habitació 312. Obre la porta del lavabo. Encén el llum del lavabo. Aixeca la tapa del vàter. Tira el líquid blau dins la tassa. Disculpi. Agafa el fregall del vàter. Escura la tassa. Estira la cadena. Senyoreta, disculpi. Drap vermell per a la pica. Drap verd per al mirall. Persona al mirall. Persona al mirall que no és ella. Disculpi, senyoreta.

I, puf! Dona de la neteja a terra.

La primera imatge quan retorna en si és la coixinera inconfusible de l'hotel, a tocar del nas. Adormida altre cop, això no pot tornar a passar, ha de canviar de vida, si la supervisora ho sap no tindrà contemplacions. Després, el dolor. Un mal de cap terrible, de ressaca de primer cap d'any d'adolescència. Què deu haver passat, collons, quin mal. Llavors, l'olor. Fent un gran esforç aixeca el cap uns quants centímetres del coixí i obra un ull. La visió la fa retrocedir. Tanca els ulls. No passa res, no passa res, la vista juga males passades a vegades. Segon intent. Aixeca el cap, obre tant com pot els ulls i per fi! Que content que estic que t'hagis despertat! Com et sents? Com et trobes? Vine, té, pren-te aquesta infusió d'herbes que t'he preparat, que et sentiràs molt més bé. Com has dormit! No havia vist mai dormir ningú tantes hores! I ara té, no diguis res, pren-te això, jo t'ajudo, veus? Veus que bé que ho farem, ara, tots dos? Jo t'ajudaré, jo t'ajudaré, no cal que et moguis que has de descansar, té, beu. L'home de cabellera negra i brillant, preciosa, li endossa la tassa als morros. Tot fa una olor familiar. Això tranquil·litza. L'home de cabellera negra i brillant li parla en el seu idioma. Això també tranquil·litza. Mentre va bevent, revisa l'habitació: una buguenvíl·lea

lilosa al fons; un pom de margarides a l'escriptori; brots de ginesta, farigola i romaní escampats sobre els llençols; a l'altra banda de la finestra, un camp d'ametllers i una posta de sol ben mediterrània. Als peus del llit, sobre una banqueta, l'uniforme de la feina plegat. Aparta la boca de la tassa, escup la infusió, prova de moure's, s'adona que

té les mans lligades a banda i banda de llit. Porta posat un pijama d'home de seda color bordeus amb ratlles negres fines de dalt a baix. L'home de cabellera negra i brillant remena el cul, no es pot contenir, li llepa les galtes: no t'espantis, preciosa, que jo et cuidaré, que jo et cuidaré com cal, continua xerrant ell, però cada cop se l'entén menys, només

se senten lladrucs, ja, bub-bub, bub-bub, bub-bub. L'home de cabellera negra i brillant es desespera quan s'adona que les seves paraules es converteixen en lladrucs tan bon punt són emeses, i que ella no el pot entendre. I, en la impotència, l'agafa i la sacseja. La sacseja? La sacseja. »

Habitació 312. Il·lustració d'Alba Domingo Basora.